दिषूत्पन्ना अप उद्दिश्य हूयमानत्वात् 'अपां होमाः'। 'अप्सु', हि 'आपः', उत्पद्यन्ते। आप्यत इति व्युत्पत्त्या अन्नमेवात्राप्-शब्देन विवक्षितं। 'अद्भ्यः', हि 'अन्नं जायते'। तस्मादाप्यमन्न-शब्दवाच्यमन्नमप्सु वर्त्तत इत्युच्यते। अनेन होमेन यदद्भ्यो जा-यते तदाप्नोति॥

इति सप्तदशोऽनुवाकः।

अथ अष्टादशोऽनुवाकः।

(१) सप्तदशे सङ्ख्यानुवाकव्यतिरिक्तेष्वन्नहोमानुवाकेषु के-चिद्व्याख्याताः। अष्टादशेऽवशिष्टा व्याख्यायन्ते। तत्राद्भ्यः स्वाहेत्यनुवाकान्तेऽम्भोभ्यः स्वाहा नभोभ्यः स्वाहा महो-भ्यः स्वाहेति मन्त्रत्रयमाम्नातं। तत्र बहुप्रशंसनीयमस्तीत्य-भिप्रेत्यानुवाकान्तरे पृथगुक्तिः। तत्रादावम्भोमन्त्रं प्रशंसति। "अम्भाꣳसि जुहोति। अयं वै लोकोऽम्भाꣳसि। तस्य वसवो-ऽधिपतयः। अग्निर्ज्योतिः। यदम्भाꣳसि जुहोति। इममेव लोकमवरुन्धे। वसूनाꣳ सायुज्यं गच्छति। अग्निं ज्योतिरव-रुन्धे" इति। अम्भोभ्यः स्वाहेति मन्त्रस्य बहुवचनोपेतत्वाद्वि-धावपि बहुवचनोक्तिः। अम्भसामाधारत्वाद्भूलोकस्य तद्रूपत्वं। वसवश्च तस्य पालकाः। अग्निस्तस्य प्रकाशकः। अतस्तद्धोमेन भूलोकवस्वग्नीनां स्वाधीनता भवति॥

(२) नभोमन्त्रमहोमन्त्रौ प्रशंसति। "नभाꣳसि जुहोति।